

A rendszerváltás utáni történelmi korszak legfontosabb választása következik

2026 január 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

MAGYAR ÖNRENDELKEZÉS – A ballib média hirtelen felfedezte magának a külhoni magyarok problémáját.

Minden évkezdet jó alkalom a számvetésre, mind egyéni, mind családi, mind kisközösségi, mind nemzeti, mind pedig civilizációs síkon. Itt és most az utóbbi kett? a releváns számunkra. N?ttek az elmúlt esztend? fejleményei nyomán a magyar nemzeti közösség, valamint a keresztény fehér civilizáció létesélyei vagy csökkentek? Mert egy cseppnyi realizmus is elég annak belátásához, hogy mindkett? a globális mélyállam célkeresztjébe került, a politika színpadán beazonosítható háttérhatalmi szerepl?k évek óta nyíltan beszélnek a nemzetek és nemzetállamok anakronizmusáról, történelemformáló erejének csökkenésér?l.

A válasz egyértelm?nek t?nik, lényegesen jobban állunk, mint egy esztend?vel ezel?tt. Donald Trumpról bebizonyosodott, hogy komolyan veszi a programját, nem mondott le Európáról, támogatja a normalitás er?it a vén kontinensen, az Egyesült Államok nemzetbiztonsági stratégiája, mint már szó volt róla, a nemzetállamokat a világ alapegységeiként említi.

A patrióta er?k Európa-szerte el?retörtek, nálunk Magyarországon is offenzívában vannak a politikai napirend meghatározásában, s még az ellenzéki szakért?k egy része szerint is teret veszített Brüsszel favoritja, a Tisza Párt.

Sokan úgy fogalmaznak, hogy „apad a Tisza”, de amint Rákay Philip frappánsan megfogalmazta: „nem hagyhatjuk, hogy egy szemfényveszt?, búcsúcédula-árus elvegye t?lünk Pet?fi Sándor imádott folyójának nevét.” S ha már felidéztük a magyar szabadság, a magyar állami függetlenség, közkelet? kifejezéssel a nemzeti szuverenitás költ?jének emlékét, akit magáénak érezhet minden magyar attól függetlenül, hogy a gúnyhatáron kívül vagy belül született, hogy milyen politikai táborhoz és milyen társadalmi csoporthoz tartozik, hadd említsük meg azt is, hogy van abban valami csodás szimbólumer?, hogy minden esztend? az ? születésének évfordulójával kezd?dik. Életm?ve az ifjonti hév néhány jakobinus túlzása dacára is zsinórmértékét képezheti mindenféle nemzetstratégiai elemzésnek.

Nincs mit csodálkozni azon, hogy az ellenfél sem tétlenkedik. Kihasznál minden lehet?séget arra, hogy a nemzeti konzervatív tábor alapértékei mentén tegyen kísérletet a kormány hitelének roncsolására. Ezt szolgálta a Sz?l? utcai javítóintézetben történteknek gyermekvédelmi kérdésként való tematizálása, s ezt a Benes-dekrétumok kapcsán nemzetpolitikai síkon megindult támadássorozat is.

Utazzunk vissza az id?ben b? két évtizedet, nézzük meg, hogy mit mondott ebben a kérdésben Orbán Viktor: „mindenkinek higgadtan, nyugodtan be kell látnia, hogy vannak olyan kérdések, amelyeknek politikán túli értelmük és mélységük is van. A kollektív b?nösség olyan találmány, amelynek nincsen helye a XXI. században”, „a benesi dekrétumokban lefektetett kollektív b?nösség gondolata testidegen az európai egyesülés eszméjét?l.” „A magyar kormány álláspontja világos. Mi mindig, mindenhol, minden kérdésben az emberi méltóság oldalán állunk, akkor is, ha ez közvetlenül érint bennünket, és akkor is, ha nem”, „a benesi dekrétumok kérdése a tízmilliónyi magyarországi magyart és sok százezer határon túli magyart egyaránt érint” (Political Capital, 2002 március 5.). Akkor Szent-Iványi István, a parlament külügyi bizottságának SZDSZ-es elnöke a bizottság rendkívüli ülését hívta össze a visegrádi kormányf?i csúcsnak az idézett nyilatkozatból fakadó elmaradása miatt, s beszélt „súlyos külpolitikai kudarcról”, „elszigetel?désr?l” és „külpolitikai ámokfutásról”.

Most meg azt láthatjuk, hogy a ballib média hirtelen felfedezte magának a külhoni magyarok problémáját, tollnokaik kéjelegnek azon, hogy a magyar diplomácia nem csap az asztalra ebben a kérdésben. Egyébként Semjén Zsolt és Németh Zsolt egyaránt határozott hangon ítélte el az említett dekrétumokat. De hát azok, akik a háború kérdésében a teljesen abszurd, önsorsrontó uniós álláspontot támogatják, Brüsszel birodalmi törekvéseit kifejezett rokonszenvvel nézik, és az Egyesült Európai Államok disztópiáját pozitív jöv?képnek tekintik, szétrobbantanák a cseh–szlovák–magyar szövetséget, hiszen az a legutóbb is kiválóan m?ködött, amikor meg kellett akadályozni, hogy a befagyasztott orosz vagyonból finanszírozzák Ukrajna további felfegyverzését, s ezzel eszkalálják a világégéssel fenyeget? konfliktust.

Hogy a náci ihletés?, az alkotmányos demokráciával, jogállammal köszön?viszonyban nem lev?, származási alapon súlyosan diszkrimináló, ma is hatályban lev? dekrétumok megkérd?jelezését börtönnel bünteti a szlovák államf? által a nemrégiben szignált jogszabály, az éppoly észbontó és vérlázító, mint azoknak a woke-?rülteknek a szólásszabadságot lábbal tipró gyakorlata, akik ellen a visegrádi hármak küzdenek.

Vannak azonban történelmi helyzetek, amikor magasabb szempontok miatt önmérsékletet kell tanúsítani, nem engedhetünk a jogos indulatnak. A magyar állam szuverenitását, a magyar kultúra megmaradását, a felnövekv? nemzedékek egészséges gondolkodását nem Szlovákia fenyegeti az egyébként vérforraló magyarellenes jogszabályaival, hanem a globális mélyállam és annak sorsunkra közvetlen kihatással lev? látható figurái, az Európai Unió aktuális vezetése.

Mindaddig, amíg nem sikerült a patrióta er?knek átvenni az unió irányítását, ennek a veszélynek az elhárítása az els? számú feladat. Ahhoz képest, hogy egykoron Bethlen Gábor a saját csapataival ostromoltatta meg Lippa várát, hogy átadja azt a töröknek az Erdélyi Fejedelemség békés fejl?désének érdekében, a mostani országvezetésnek annyi a feladata, hogy hangfogóval nyilatkozzon egy kétségkívül húsbavágó kérdésben. Szijjártó Péter egyébként leszögezte, hogy minden megtesznek azért, hogy egyetlen magyarnak se eshessen bántódása az új jogszabály következtében.

A Tisza párti sajtó s a ballib tábor propagandistái maximálisan kihasználják a helyzetet. Megéltük, hogy a Népszavában követelnek erélyesebb fellépést egy nemzetpolitikai kérdésben, teszi ezt többek között Lendvai Ildikó is, aki anno az MSZP elnökségén belül amellett kardoskodott, hogy a 2004-es népszavazáson a kormány a magyar állampolgárság kiterjesztése ellen kampányoljon. A Válaszonline szerz?je odáig merészkedik a valóságtorzításban, hogy nemzetpolitikai elgyurcsányosodásról beszél, s arról, hogy a nemzetpolitikai elkötelezettség csupán politikai termék, mint ahogy a polgári Magyarország is az volt.

A szerz?t nem zavarja, hogy ez a demagógialufi könnyen kipukkasztható: nem az a mérvadó, hogy mit állított tíz éve egy kormánypárti elemz?, hanem az, hogy mit mond és mit tesz a kormány feje. A polgári Magyarország víziója mögött ott van négy év kormányzati politikája. Ami pedig a nemzetpolitikát illeti, Orbán Viktor ezen e téren is a Trianont követ? b? évszázad korszakteremt? politikusa, aki képes volt hatalmas ellenszélben eredménycentrikusan kihasználni a rendelkezésre álló csekély mozgásteret az elszakított nemzetrészek állóképességének meger?sítésére s a közös Kárpát-medencei magyar sorsalakítás intézményes kereteinek megteremtésére.

Hosszan lehetne sorolni a konkrét jogszabályokat és intézkedéseket az állampolgárság kiterjesztését?l a nemzet szétszakítottságának köztudatba emelésén át el egészen a támogatáspolitikáig. Másrészt minden meghirdetett nemes cél politikai termék is egyben, a kérdés az, hogy meghirdet?je hisz-e benne és törekszik-e valóban azt megvalósítani.

Még a kormánypártisággal végképp nem vádolható Tölgyessy Péter is felhívta a figyelmet legutóbbi interjújában arra, hogy Orbán Viktor komolyan gondolja azt, amit meghirdet, s hogy meglep? ?szinteséggel beszél a céljairól.

Tíz éve, mióta a globális mélyállam mesterségesen felgyorsította a kevert fajú Európa megteremtésének százéves tervét, a parlamenti választások els?sorban nem arról szólnak, hogy milyen lesz Magyarország a megválasztott kormány gazdaságpolitikája, kultúrpolitikája stb. révén, hanem hogy lesz-e Magyarország a jöv?ben. Alapigazság, hogy a migráció ügyében csak egyszer lehet hibázni.

2026-ban az egész európai civilizációt fenyeget? kérdés mellett ott van egy még akutabb probléma, a háború ügye. Orbán Viktornak van esélye arra, hogy kívül tartsa Magyarországot ebb?l a konfliktusból, egy brüsszelita bábkormány aligha fog bármiféle uniós követelésnek ellentmondani.

Semmi túlzás nincs tehát abban a gyakran hallott kijelentésben, hogy a rendszerváltás utáni történelmi korszak legfontosabb választása következik.

Borbély Zsolt Attila

www.magyarnemzet.hu

Ajánló